

József (I. hegedű), Sepsi Dezső (II. hegedű, kontra) és Könczei Árpád (csel-lós) trióját. Bár még őket is túlzás folk-együttesnek nevezni; inkább a falusi zenekarok egyik kategóriájába tartoznak: a városon falusi népzenei játszó-népszerűsítő együttesek kategóriájába. De mit is játszanak? Valódi, hiteles, archaikus széki népzene, azt is fölényes virtuozitással, olyan formákban, ahogy a székiek otthon, a táncban is játsszák. Hogyan reagál a közönség? A vastaps mindent megmagyaráz.”⁴
(Utunk, 1977/17. 10. – 1977. április 29., péntek)

„Megismertük a Bodzafa-együttest. Sepsi Dezső, Székely József és Könczei Árpád húzták a „talpalávalót” a széki fiataloknak. A székiek táncában több volt a természetesség, mint a színpadiasság. Fekete-pirosat, tempót, lassút, magyart, polkát és hétlépéssel jártak. A Harmat-együttes ízletit adott a csán-gó lakodalomból...”⁵
(Igazság, 1977/127. 2. – 1977. május 31., kedd)

A Bodzafa, hm...

együttest mindenekelőtt megérteni kell. Bemutatásuk is ezzel nyer értelmet. Különben az együttes névadó ünnepére az Ifjúmunkás-matiné csikszentmártoni elő-adásán került sor. Az azóta elhangzott tapsokat is a megértésből fakadó elismerés számlájára kell írunk. Megérteni a népzenei, a népdalt? Az együttes célkitűzése ehhez hasonlóan magától értetődő: megértetni, hogy az ősi, az eredeti népzenei és népdalnak mindenféle kvalitásainál fogva joga van a fórumhoz. A Bodzafa-együttes tagjai zenei műveltségükkel kívánnak a népzene valós rangjához és elismertetéséhez a fiatalok körében hozzájárulni.

Kezdődött ez azzal, hogy Könczei Árpád és társai otthonról és az iskolából egész életre szóló népdaltisztelettel indultak maguk is gyűjtésre, Kolozs megye falvaiba. Kezdődött azzal, hogy a Harmat-együttes azért egészült ki Sepsi Dezsővel, hogy az ugyancsak alapos gyűjtőmunkából táplálkozó Csángó-szvit (később: a Csángó lakodalmas), öthúrú csángóhegedűjének hangjával autentikusabb legyen. Kezdődött még azzal is, hogy Sepsi Dezső többnyire maga gyűjtötte mezősegi dalokból ügyesen kikerekített műsort mutatott be néhány matinénkon.

A zenelíceumos Könczei Árpád, Székely József és a többiek, a zenekonzervatóriumi Sepsi Dezső és mások nem elégedtek meg ennyivel. Széken, ahol a népi hagyományok tisztelete ugyancsak él, a táncházakat járták, ismerkedtek a népi tánczenével,

4 Részlet Király Zoltán *Visszhang-fogadóest* című írásából.

5 Részlet Tóth Katalin *Fiataloknak – fiatalokról* című írásából.

táncal. Innen műsorukon a széki táncrend. Innen az ötlet a „tánchááz” alakítására, ami tulajdonképpen tánc-kör vagy népi tánctanfolyam, s a mai városi igényekhez mérten is úgy tűnik, érdeklődésre érdemes közművelődési forma. A kezdeményezésnek helyet a monostori kultúrotthon adott, még abban a kezdetleges formájában, amelyet az Ifjúmunkás-matinéokra való felkészülés igénye teremtett.

Az autentikus népdal kezdettől fogva matinénk műsorán szerepel, Panek Kati az ózdi toronyaljából különös tehetséggel előbb nyersszépségű balladákat hozott nézőink elé, most a Bodzafa, hm alapító tagjaként és énekeseként arra enged következtetni, hogy ez az együttes az eredetiség, az ősiség tiszteletében népzeneink sokféleségéről sem feledkeznek meg, s a népi művészet ezerféle szépsége felé nyitja és nyitattja matinénk korszerűen tágas ablakait. S hogy ezt milyen játékosan-fiatalosan teszi... Hm... Szóval, erre utal az együttes neve, a bodzafából ugyanis játékszert készíthetünk, a hümmögést pedig ne tessék komolyan venni.

Tar Károly⁶

(Ifjúmunkás, 1977/22. 5. – 1977. június 5., vasárnap)

„Volt szavalat, volt népdal, volt diavetítés (találó aláfestő zenével), volt tánchááz... Nos, igen, a tánchááz, mindenképpen ez volt az est legvonzóbb, legüdítőbb pillanata: a szünetben Panek Kati és a Bodzafa szolgáltatta a talpalávalót, óriási érdeklődés persze, néztük, hallgattuk őket, volt, aki mindjárt beállt középre, volt, aki félénkebben ugyan, de maga is elvegyült az egyre nagyobb forgatagban, farmernadrágosok, rágógumit rágók, diákok és nem diákok. Már a Harmat együttes Csángó lakodalmásának és a Bodzafa előadásának leglelkesebb ünneplése is meggondolkoztatott, de a szünetben ez az önfeledt tánc végképp eloszlatozott minden kétséget azt illetően, hogy elhalt volna-e a népdal a fiatalok száján. Bebizonyosodott: érzik, sőt aktívan élvezik a népdalt, a népzeneét. És akit aggaszt ez a fiatalság, ez a közösség, a jövő – **ezt** nézze meg!”⁷

(Igazság, 1977/133. 2. – 1977. június 7., kedd)

Korunk Galéria. Szombaton délben fél egykor Makár Alajos festészeti kiállítása nyílik a Korunk szerkesztőségében. A megnyitón Kányádi Sándor olvas fel verseiből; a Bodzafa együttes (Könczei Árpád, Panek Kati, Sepsi Dezső és Székely József) széki népzeneét ad elő.

(Igazság, 1977/160. 2. – 1977. július 8., péntek)

6 Tar Károly 1970-től volt az Ifjúmunkás hetilap rovatvezetője, publicistája, egyúttal az Ifjúmunkás-matinék 1976-ban induló második sorozatának újraindítója és főszervezője. Talán ezen minőségének köszönhető, hogy a táncháázal, táncháázzenészekkel kapcsolatos írásaiban gyakran érzékelhető egy, a hivatalos pozíciójából adódó „patrónus” hangnem.

7 Részlet Beke Mihály *Visszhang-fogadóest* című írásából.